

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
D E C I Z I E

09 iulie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecători – Nicolae Gordilă, Svetlana Novac, Ghenadie Nicolaev, Ion Vîlcov,

Cu participarea:

procurorului – Sergiu Crîjanovschi,

avocatului – Pavel Cebotari

judecând în ședință publică recursurile ordinare împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 07 februarie 2013 declarate de către inculpata Bailîc Svetlana Gheorghe și avocata Elena Stănilă în numele acesteia, în cauza penală în privința lui

Bailîc Svetlana Gheorghe, născută la 01 ianuarie 1970, originară din s. Fîrlădeni, r-l Căușeni, domiciliată în s. Musait, r-l Taraclia.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. Examinat în prima instanță: 12.04.2011-08.12.2011

2. Examinat în instanța de apel: 31.01.2012-22.03.2012
05.10.2012-07.02.2013

3. Examinat în instanța de recurs: 31.05.2012-18.09.2012
03.05.2013-09.07.2013

Procedura de citare a fost executată.

Inculpata și avocatul, s-au pronunțat pentru admiterea recursurilor declarate.

Procurorul, a solicitat respingerea recursurilor.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Taraclia din 08 decembrie 2011, Bailîc S.G. a fost condamnată în baza art. 163 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 2 ani și 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femeii de tip semiînchis.

2. Potrivit sentinței, în luna aprilie 2009 Bailîc S.G., fiind gravidă s-a mutat temporar cu traiul în s. Musait, r-l Taraclia, la sora sa Bailîc T.G. La 02 august 2009, la momentul începerii nașterii copilului său, cu scopul tăinuirii acestui fapt a refuzat să cheme „ambulanța”, însă fiica ei Bailîc O.I. a chemat „ambulanța,,. În drum spre spital, Bailîc S.G. a născut un copil fără patologii și la 06 august 2009 ea și copilul au fost externați.

Acasă, Bailîc S.G., a continuat să ascundă nașterea acestui copil, comunicînd copiilor săi Smîntîină I. și Smîntîină G. și nepoților Lupu V. și Bailîc A. că copilul nu este al ei.

La 07 august 2009, în jurul orei 13:30, aflându-se acasă, în s. Musait, r-nul Taraclia, văzînd că copilul doarme pe spate și cunoscînd despre faptul că este interzis de lăsat copilul nou născut în așa poziție fără supraveghere. Apoi, observînd că pe buzele copilului sunt mase vomitare nu a acordat primul ajutor și nu a întreprins careva măsuri, lăsînd copilul în stare periculoasă pentru viață. Peste un timp, conștientîndu-se că copilul a decedat, Bailîc S.G. a învelit copilul într-un scutec și l-a îngropat în grădină într-o cutie din carton împreună cu certificatul de naștere a acestuia.

3. Sentința în cauză a fost contestată cu apel de către acuzatorul de stat Mihailova I.P., în care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Bailîc S.G. să fie condamnată în baza art. 145 alin. (2) lit. a), e) Cod penal, la 16 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei de tip închis, invocînd că, instanța de fond nu a luat în considerație că: toate acțiunile inculpatei au fost îndreptate spre omorul copilului, fiind bine planificate; ea nu a apelat la serviciile medicale corespunzătoare; ea a ascuns urmele infracțiunii; au fost acumulate probe suficiente, care confirmau vinovăția ei; în sentință nu s-a dat o apreciere critică declarațiilor făcute de inculpată, care sunt contradictorii; la stabilirea vinovăției nu s-a luat în considerație personalitatea acesteia.

3.1 Decizia instanței de apel a fost contestată și de către inculpată și avocatul acesteia Caraseni G., care au solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blîndă.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 22 martie 2012, apelurile declarate au fost respinse ca nefondate, cu menținerea sentinței.

5. Decizia a fost contestată cu recurs ordinar de către procurorul Leonid Turculeț, care a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată, invocînd că acțiunile inculpatei urmau a fi calificate în baza art. 145 alin. (2) lit. a), e) Cod penal.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 18 septembrie 2012, recursul a fost admis, cu dispunerea rejudecării în aceeași instanță în alt complet de judecată, motivînd prin faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor argumentelor invocate în apel.

7. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 07 februarie 2013, a fost respins apelul inculpatei și a avocatului, ca nefondat, și admis apelul procurorului, casată sentința în partea laturii penale, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre, potrivit căreia Bailîc S.G. a fost condamnată în baza art. 145 alin. (2) lit. a), e) Cod penal, la 12 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei de tip închis. În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a constatat că s-a confirmat învinuirea adusă inculpatei în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin.(2) lit. a), e) Cod penal.

Analizând întregul ansamblu de circumstanțe ale săvârșirii acestei infracțiuni, instanța de apel a stabilit că copilul nou născut era perfect sănătos, iar inculpata l-a lipsit de viață, prin lăsarea fără acordarea ajutorului necesar în situație periculoasă pentru viață, ca copilul să se înece cu masele vomitate, consecințele fiind confirmate în ședința de judecată de inculpată.

Astfel, moartea victimei a survenit în urma inacțiunii inculpatei, care era obligată, ca mamă, să aibă grijă de copil și trebuia să întreprindă anumite acțiuni de importanță vitală pentru copil, ce puteau preîntîmpina moartea victimei, iar din cauza nesăvârșirii unor acțiuni obligatorii legale, naturale, obiectiv necesare și realmente posibile care ar fi împiedicat sau înlăturat desfășurarea unor procese de natură să provoace moartea victimei, a survenit decesul acesteia.

Un semn obligatoriu al laturii obiective a omorului este prezența raportului de cauzalitate dintre fapta vinovatului și consecință, urmarea imediată, cerută de lege pentru existența omorului. Acest raport a fost dovedit în cauză, așa cum s-a stabilit că fără inactivitatea inculpatei de lăsare a copilului în stare periculoasă pentru viață, moartea victimei nu s-ar fi produs. Sub aspectul laturii subiective, instanța de apel a reținut că inculpata a acționat cu intenție directă, îndreptată la cauzarea morții victimei, deoarece a dorit și a admis în mod conștient provocarea morții victimei, atunci când l-a lăsat fără supraveghere, fără acordarea întreținerii și ajutorului necesar, conștientizînd că pruncul nu va putea să întreprindă careva măsuri pentru a se salva.

Astfel, în opinia instanței de apel, probele administrate la caz confirmă vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. a), e) Cod penal - omorul unei persoane, săvârșit cu premeditare, profitînd de starea de neputință a victimei și nu relevă împrejurări de natura să justifice concluzia că ea ar fi săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 163 alin. (2) lit. b) Cod penal, deoarece în acest caz intenția făptuitorului ar fi de a abandona copilul, de a scăpa de copil, fără, însă, a-l priva de viață, decesul survenind în urma atitudinii imprudente a făptuitorului față de consecințele prejudiciabile ale faptei sale, iar în cazul dat s-a stabilit intenția inculpatei îndreptată spre cauzarea morții copilului.

Cât privește pedeapsa stabilită inculpatei, instanța respectînd prevederile art. 61 și 78 Cod penal, a ținut cont de caracterul prejudiciabil al infracțiunii care se atribuie la categoria celor excepțional de grave, de personalitatea acesteia, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării ei, de persoana acesteia, și anume că inculpata la locul de trai se caracterizează satisfăcător, anterior a fost judecată, antecedentele penale sunt stinse, atitudinea ei imediat după săvârșirea faptei, și nestabilirea circumstanțelor atenuante și agravante.

8. Decizia a fost contestată cu recurs ordinar de către inculpată, care a solicitat casarea acesteia, deoarece ea nu a săvârșit infracțiunea de omor.

8.1 Avocatul Elena Stănilă în numele inculpatei de asemenea a declarat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei și menținerea sentinței.

9. Verificînd hotărîrea recurată prin prisma criticilor formulate de inculpata și avocatul acesteia, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursurile urmează a fi respinse din următoarele considerente:

Din materialele cauzei se constată că Bailîc S.G. de către organul de urmărire penală a fost învinuită, de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. a), e) Cod penal.

Instanța de fond a concluzionat, că acțiunile inculpatei nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 145 alin. (2) lit. a), e) Cod penal, considerînd că fapta ei constituie infracțiune prevăzută de art. 163 alin. (2) lit. b) Cod penal, după indicii: „Lăsarea, cu bună-știință, fără ajutor a unei persoane care se află într-o stare periculoasă pentru viață și este lipsită de posibilitatea de a se salva din cauza vârstei fragede, dacă cel vinovat știa despre primejdie și a avut posibilitatea de a acorda ajutor părții vătămate, fie că el însuși a pus-o între-o situație periculoasă pentru viață, care a provocat din imprudență decesul victimei”.

Instanța de apel a calificat acțiunile inculpatei în baza art. 145 alin. (2) lit. a), e) Cod penal, adică omorul unei persoane, săvîrșit cu premeditare, profitînd de starea de neputință a victimei.

În acest context, Colegiul reține că, în decizia instanței de apel se regăsesc invocate corect comentariile din literatura juridică de specialitate, la analiza elementelor componente ale omorului cu premeditare, și anume noțiunea laturii obiective, raportul de cauzalitate dintre fapta vinovatului și consecința, latura subiectivă.

Însă, Colegiul în acest sens menționează și alte noțiuni din doctrina națională, în primul rând, pentru existența săvîrșirii omorului profitînd de starea de neputință a victimei este necesar ca subiectul pasiv să se afle într-o stare care îl pune în imposibilitate fizică sau psihică de a riposta la agresiune, fie din cauza unei situații de moment (victima dormea), fie din cauza unei situații trecătoare (copil mic), fie dintr-o cauză cu caracter permanent (de pildă, invaliditate definitivă). Starea de neputință a victimei trebuie să aibă cauze independente de voința făptuitorului.

În al doilea rând, trebuie îndeplinită cerința ca făptuitorul să știe de existența imposibilității de apărare și să beneficieze de starea de neputință a victimei de a se apăra.

Prin „stare de neputință” se înțelege incapacitatea victimei de a se apăra din cauza nefuncționării totale sau parțiale a conștiinței ori a stării sale fizice sau psihice precare. Cauzele stării de neputință a victimei pot fi: vârsta înaintată; boala; handicapul fizic sau psihic; alți factori. Starea fizică sau psihică precară a victimei este determinată de boala, handicapul fizic sau psihic al acesteia, de alți

factori. La alți asemenea factori cauzali se raportează și vârsta înaintată, vârsta fragedă, nefuncționarea totală sau parțială a conștiinței.

Din punctul de vedere al laturii subiective, infracțiunea prevăzută la art. 145 Cod penal este săvârșită cu intenție directă sau indirectă. În general, intenția de a săvârși omorul se poate deduce din următoarele împrejurări de fapt: folosirea unor mijloace apte de a produce moartea; locul sau regiunea corporală unde s-au aplicat loviturile; natura relațiilor dintre făptuitor și victimă anterioare săvârșirii faptei; atitudinea făptuitorului după săvârșirea faptei (a încercat să dea un prim ajutor victimei sau a lăsat-o în starea în care a adus-o); locul și timpul săvârșirii infracțiunii; particularitățile victimei (vârsta, condiția fizică etc); nivelul de instruire, experiența de viață, cunoștințele profesionale, aptitudinile făptuitorului; alte împrejurări preexistente, concomitente sau subsecvente.

Raportînd cele menționate mai sus la speța în cauză, Colegiul constată legală și întemeiată concluzia instanței de apel cu privire la lipsa elementelor constitutive a infracțiunii prevăzute la 163 alin. (2) lit. b) Cod penal și prezența în acțiunile inculpatei a elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 145 alin. (2) lit. a), e) Cod penal.

Astfel, în opinia instanței de recurs, instanța de apel la argumentarea încadrării juridice a acțiunilor inculpatei, corect a menționat că: *„cercetînd și verificînd toate probele în ansamblu, s-a constatat că s-a confirmat deplin învinuirea adusă inculpatei Bailîc Svetlana în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin.(2) lit. a), e) Cod penal și anume omorul fiicei sale Bailîc Tatiana, 02 august 2009 anul nașterii cu premeditare, profitînd de starea de neputință a victimei”*.

Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel, bazîndu-se pe totalitatea probelor administrate în dosar și cercetate în condițiile legii și anume: declarațiile inculpatei, martorilor Bailîc O., Smîntîna I., Smîntîna G., Lupu V., Bailîc A., Ciolac T., Hrapacova I., Șişcov V., Scopenco V., Șvidcenco N., Cevdari R., specialistului Topal C. corect a concluzionat că vina inculpatei în comiterea infracțiunii imputate în baza art. 145 alin. (2) lit. a), e) Cod penal a fost dovedită. De asemenea, vinovăția inculpatei se confirmă și prin: procesul-verbal de cercetare la fața locului din 18.03.2010, certificatul de naștere al lui Bailîc T. din 02.08.2009, raportul de expertiză medico-legală sub nr. 695 din 27.04.2010, foaia de observație obstetricală, caracteristica lui Bailîc S.G. eliberată de primarul s. Budei, r-l Taraclia, hotărîrea Judecătorei Ștefan Vodă din 31.10.2007.

Astfel, instanța de apel întemeiat a constatat că, analizînd întregul ansamblu de circumstanțe ale săvîrșirii acestei infracțiuni, s-a stabilit că copilul nou născut era perfect sănătos, iar inculpata l-a lipsit de viață, prin faptul că l-a lăsat fără acordarea ajutorului necesar în situație periculoasă pentru viață, ca copilul să se înece cu masele vomitate, consecințele fiind confirmate în ședința de judecată de inculpata.

În același context, Colegiul menționează că, instanța de apel just a constatat că moartea victimei a survenit în urma inacțiunii inculpatei, care era obligată, ca mamă, să aibă grijă de copil și trebuia să întreprindă anumite acțiuni de importanță vitală pentru copil, ce puteau preîntâmpina moartea victimei, iar din cauza nesăvârșirii unor acțiuni obligatorii legale, naturale, obiectiv necesare și realmente posibile care ar fi împiedicat sau înlăturat desfășurarea unor procese de natură să provoace moartea victimei, a survenit decesul victimei.

Un semn obligatoriu al laturii obiective a omorului este prezența raportului de cauzalitate dintre fapta vinovatului și consecința, urmarea imediată, cerută de lege pentru existența omorului. Acest raport s-a dovedit în cauza dată, așa cum s-a stabilit că fără inactivitatea inculpatei de lăsare a copilului în stare periculoasă pentru viață, moartea victimei nu s-ar fi produs.

Sub aspectul laturii subiective, instanța de apel corect a reținut că inculpata a acționat cu intenție directă, îndreptată la cauzarea morții victimei, deoarece a dorit și a admis în mod conștient provocarea morții victimei, atunci când l-a lăsat fără supraveghere, fără acordarea întreținerii și ajutorului necesar, conștientizând că pruncul nu va putea să întreprindă careva măsuri pentru a se salva.

Astfel, Colegiul constată corectă concluzia instanței de apel, ce rezultă din comportamentul inculpatei și împrejurările reale ale cauzei, care demonstrează clar că, inculpata nu a avut intenția să-și păstreze în viață acel copil nou-născut, și anume:

- în timpul gravidității și-a schimbat locul de trai, faptul confirmat de medicul Șişcov V.;
- pe tot procesul gravidității a ascuns acest fapt de rudele sale, fapt confirmat de martorii Șvidenco N., Cevdari R. și Bailîc T.;
- nu s-a pus la evidența medicului în perioada gravidității sale;
- nu a dorit să nască copilul în spital, doar numai la insistența fiicei sale Bailîc O., care a chemat ambulanța, a fost transportată în spitalul raional;
- a vrut să lase copilul în spital, iar la insistența medicului a luat copilul acasă, fapt confirmat de inculpată;
- când a fost externată din spital, inculpata nu a indicat corect domiciliul unde pleacă cu copilul nou născut, fapt confirmat prin extrasele din Registrele Spitalului;
- venind de la spital, a anunțat nepotul și copiii săi că nu este copilul ei și că vor veni rudele copilului și-1 vor lua, fapt confirmat de martorul Bailîc O. și de inculpată;
- despre regulile de îngrijire a copilului nou născut inculpata cunoștea, deoarece nu era la prima naștere și acest fapt este confirmat și de medicul Șişcov V.;

- în momentul cînd intenționa să omoare copilul, inculpata și-a creat condiții prielnice pentru aceasta prin trimiterea ceilalți copii la scăldat, fapt confirmat de martorul Smîntîină I., Smîntîină G., Bailîc A. și Lupu V.;

- a îngropat copilul în grădină, spunînd nepotului că a îngropat un cîine și i-a interzis să vadă acest loc;

- despre faptul decesului, nu a anunțat organele competente;

- copilul nou născut era o piedică și povară pentru inculpată, așa cum dorea să concubineze cu un bărbat, locuitorul s. Budei Vîhodeț I., ce se confirmă prin caracteristica eliberată de primarul s. Budei, r. Taraclia, precum că în s. Budei a primit viza de domiciliu pe data de 13.11.2009, cu ei mai locuiesc fiul concubinului, iar copiii lui Bailîc S. domiciliază și învață în școala internat din s. Corten, r. Taraclia.(f.d.26,27 v.I)

- atitudinea indiferentă a inculpatei față de proprii copii se confirmă și prin hotărîrea Judecătoriei Ștefan Vodă din 31.10.2007, prin care inculpata a fost decăzută din drepturile părintești față de feciorul Bailîc D. născut la 14.03.2005, în s. Palanca(f.d.461 v.II).

În mod just, Colegiul consideră că instanța de apel a constatat ca confirmate agravantele omorului săvîrșit cu premeditare, profitînd de starea de neputința a victimei, prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. a), e) Cod penal, or, inculpata a creat condiții favorabile pentru săvîrșirea infracțiunii, deoarece nu a vrut ca nimeni să cunoască despre graviditatea sa, întorcîndu-se de la spital a spus că vor veni rudele și vor lua copilul, și fapta de omor a fost îndreptată asupra unui copil de vîrstă fragedă, iar inculpata a profitat de această stare.

De asemenea, Colegiul constată că instanța de apel întemeiat a considerat că probatoriul administrat pe caz nu relevă împrejurări de natura să justifice concluzia că inculpata ar fi săvîrșit infracțiunea prevăzută de art. 163 alin. (2) lit. b) Cod penal, așa cum eronat a stabilit prima instanță prin sentința Judecătoriei Taraclia din 08 decembrie 2011.

În acest context, corect a fost reținut că intenția făptuitorului la săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 163 alin. (2) Cod penal, este aceea de a abandona copilul, de a scăpa de copil, fără însă a-1 priva de viață, decesul survenind în urma atitudinii imprudente a făptuitorului față de consecințele prejudiciabile ale faptei sale, iar în cazul dat s-a stabilit că intenția inculpatei ce totalmente rezultă din acțiunile ei, a fost îndreptată spre cauzarea morții copilului nou-născut.

La capitolul stabilirii pedepsei instanța de recurs constată că instanța de apel, ținînd cont de prevederile art. 16 alin. (6) Cod penal, ce se atribuie la categoria infracțiunilor excepțional de grave, și în conformitate cu prevederile art. 75, 76, 77 Cod penal, a luat în considerație caracterul infracțiunii, personalitatea inculpatei, atitudinea ei față de infracțiunea comisă, cît și de faptul că inculpata se caracterizează pozitiv la locul de trai, anterior a fost judecată, antecedente penale sunt stinse, circumstanțe agravante și atenuante nu au fost stabilite.

La fel, instanța de apel a reținut corect la individualizarea pedepsei atitudinea inculpatei imediat după săvârșirea faptei, care constă în punerea trupului într-o cutie de carton, ruperea certificatului de naștere și îngroparea acestuia în grădină, spunând că a îngropat un câine, fără a comunica organelor competente, circumstanțe ce justifică tăinuire urmelor infracțiunii.

În același context, instanța de recurs, constată justă concluzia instanței de apel precum că reeducarea și corectarea inculpatei e posibilă numai în condițiile izolării ei de societate, stabilindu-i pedeapsa cu închisoare la limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, cu respectarea cerințelor art. art. 78, 61 Cod penal.

În recursul declarat de către apărătorul inculpatei se invocă ca temei art. 427 Cod de procedură penală. Însă, Colegiul constată că temeiul de casare invocat de apărător nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că instanța de apel, respectând prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, în hotărârea adoptată a cuprins temeiurile de fapt și de drept ce au dus la admiterea apelului acuzatorului de stat și respingerea apelului inculpatei și a apărătorului acesteia, precum și motivele adoptării soluției date, și respectând prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat.

Mai mult ca atât, Colegiul evidențiază că apărătorul în recursul declarat nu a specificat, care concret temeiuri pentru declararea recursului le invocă, și ca urmare nu a reflectat în ce constă problema de drept de importanță generală ce persistă în cauză, care este eroarea comisă de instanța de apel ce ar duce la casarea hotărârii.

Concluzionând cele menționate, instanța de recurs consideră, că în prezenta cauză nu se constată erori de drept prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală și ca urmare Colegiul constată că hotărârea atacată este legală și întemeiată, deoarece faptei comise de Bailic S.G. i s-a dat o încadrare juridică corectă, instanța de apel, dând o apreciere corectă probelor administrate, examinându-le multilateral, iar motivarea soluției fiind bazată pe probele administrate în cadrul procesului penal, pedeapsa fiind stabilită de instanța de apel argumentat, luându-se în considerare prevederile legale ce reglementează acest aspect.

În acest context, Colegiul penal consideră că argumentele invocate de către inculpată și apărător în recurs sunt neîntemeiate, fapt ce determină incontestabil concluzia de respingere a recursurilor declarate ca inadmisibil cu menținerea hotărârii contestate.

10. În asemenea condiții, conform prevederilor art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E:

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 07 februarie 2013, declarate de către inculpata Bailic Svetlana Gheorghe și avocata Elena Stănilă în numele acesteia, în cauza penală în privința lui **Bailic Svetlana Gheorghe**, cu menținerea hotărârii contestate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 16 iulie 2013, ora 09.50.

Președinte:	(semnătură)	Petru Ursache
Judecători:	(semnătură)	Nicolae Gordilă
	(semnătură)	Svetlana Novac
	(semnătură)	Ghenadie Nicolaev
	(semnătură)	Ion Vîlcov

Copia corespunde originalului

Judecător:

Nicolae Gordilă